

[Ole Vig Jensen]

man har tillid til dem, man omgås, hvor man kender dem, og hvor man kan starte i et egentligt praktisk stykke arbejde. Jeg tror, jeg kan sige, at det vil være helt afgørende for vores vedkommende på dette område, at vi kan tilgodese sådanne synspunkter, men ellers er vi da fleksible, når det gælder om at få drøftet, hvordan vi kan gøre det bedre og mere hensigtsmæssigt, end det sker i dag.

Af beslutningsforslagets punkter skal jeg blot nævne, at vi kan tilslutte os, at der bør være en fælles kerne af fag inden for de forskellige uddannelsesretninger, og vi er gerne med til at ville styrke det, vi kalder de almene fag. Jeg tror, det er vigtigt, også for at skabe den nødvendige ligestilling for dem, der søger de forskellige uddannelsesretninger. Men det skal forstås sådan, at det ikke sker ud fra et ønske om at trænge de praktiske fag i baggrunden.

Muligheden for at afbryde uddannelsen undervejs med en nærmere defineret erfaring og kompetence synes jeg både er rigtig og tiltalende – altså med mulighed for, at den unge kan vende tilbage i uddannelsessystemet. Der bør være den fleksibilitet netop over for de unge.

Når det gælder økonomien, er der ikke mange forudsigelser i forslaget her, men det er vel klart, at det ikke er muligt at gennemføre det, uden at det koster penge. Jeg skal med det samme sige, at vi i det radikale venstre er indstillet på at ville være med til at prioritere dette uddannelsesområde højt. Vi er også indstillet på at ville være med til at finde nogle midler, og vi er helt åbne over for, at der kan være tale om på uddannelsesområdet i det hele taget at omprioritere for nu at få bragt forholdene ordentlig på plads inden for ungdomsuddannelserne.

Spørgsmålet er imidlertid, om ministeren ikke i sit beslutningsforslag har lagt op til, at det kan blive unødvendig dyrt. Jeg synes, der er en tilbøjelighed til at institutionalisere ungdomsuddannelserne, som om de stort set kun kan foregå i institutioner. Det er vi i det radikale venstre betænkelige ved. Vi tror, der er andre muligheder, der kan udnyttes. Vi tror også, vi hurtigere kan opfylde nogle af de behov, der er til stede, hvis vi forsøger at gå andre veje. Jeg skal her understrege, at der ligger mange muligheder i lokalsamfundet, som kan benyttes ved sådan en lejlighed. Bliver der tid, skal jeg vende tilbage til det.

Ministeren siger, at undervisningen skal være gratis. Jeg er enig, men jeg har hæftet mig ved, at der i bemærkningerne et sted står, at det ikke skal gælde undervisning, der eventuelt er etableret på privat basis. Det vil jeg gerne allerede nu sætte et spørgsmålstegn ved, fordi jeg tror, der godt kan være områder, hvor vi kan være tjent med fra samfundets side at gøre undervisningen gratis. Jeg skal blot henvise til den model, vi kender fra fritidslovgivningen, hvor erhvervskurserne er et tilbud, som tilgodeser mange, og som har været i stærk udvikling. De er lige bestemt for den gruppes vedkommende gratis, skønt de er organiseret på privat basis for en dels vedkommende.

Vi er ikke færdig med at overveje, hvordan vi i øvrigt kan indrette en fornuftig uddannelsesstøtte til de unge, men vi er indstillet på, at der må ske noget, og at der i øjeblikket i virkeligheden sker en forvriddning.

Tanken om en ungdomsgaranti er det radikale venstre meget optaget af, og vi synes ikke, det er nødvendigt kun at gå i gang med forsøgsvirksomhed i to amter. Vi bør tilskynde til overalt, hvor det kan lade sig gøre, at give mulighed for at indhente erfaringer, netop ofte fra lokalsamfundet.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at muligheden for at udforme et økonomisk støtte-system nok også må afhænge af eller i hvert fald ses i sammenhæng med de ordninger, der gælder inden for arbejdsmarkedets område, de lønftaler, der gælder, og måske i virkeligheden også nogle af de ydelser, man kan få efter bistandsloven. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi skaber overensstemmelse i de ydelser, der kan gives unge 16–19-årige, sådan at man ikke er favoriseret, hvis man søger en bestemt retning af uddannelse. Vi er i øvrigt tiltalt af, at når det offentlige netop til den gruppe af unge skal yde økonomisk støtte, skal de unge give en modydelse, først og fremmest af hensyn til dem selv.

Som sagt må der være mulighed for at lukke op for spontane og lokale initiativer. Vi skal ikke nøjes med, at udviklingsmulighederne ligger i de store uddannelsessystemer. Vi må som sagt også udnytte lokalsamfundets muligheder. Vi har brug for både nytænkning og eksperimenter, og jeg er ikke i tvivl om, at det bl.a. også bør ske sammen med kommunerne.